

BOUTAREL neemt met deze uitspraak een loopje in *Paris Médical* van 9 Juni. Hij vindt, dat men al weet, dat de tuberculose, de kanker enz. gevaarlijke ziekten zijn, die maar al te vaak voorkomen en dat men de noodzakelijkheid der bestrijding al wel kent, zonder nauwkeurig te weten, hoeveel menschen er aan sterven. De commissie acht het noodzakelijk, de onschendbaarheid van het beroepsgeheim te waarborgen, opdat men op nauwkeurige gegevens zal kunnen rekenen. Dit acht BOUTAREL onzin. Men kan volgens hem niet tegelijk zwijgen en spreken. En do zijnen ambtenaren nemen kennis van de mededeeling: dan blijft de ze niet geheim. Het zal, meent hij, ongeveer zóó gaan:

Dokter, gaat gij verklaren, dat mijn man aan kanker is gestorven? — De wet verplicht mij daartoe. — Maar dokter, mijn aanstaande schoonzoon is zoo bang voor kanker. — Die zal er niets van weten, mevrouw. — Maar hij (of zijn vriend, of de man van zijn buurvrouw) is ambtenaar bij den burgerlijken stand.....

En dan komen de gevallen van abortus provocatus, waarvan de mededeeling een familie ongelukkig kan maken.....

Laat BOUTAREL toch gerust zijn. Probiren geht über studiren, en wij kennen nu al zoo lang de aangifte voor den burgerlijken stand: „zoo nauwkeurig mogelijk, maar met inachtneming van het beroepsgeheim”. Als er iets is, dat om welke redenen ook, aan geen groote klok behoeft te hangen, dan deelen wij dat *niet* mede. In kleine plaatsen, waar de inwoners ook voor de ambtenaren van den burgerlijken stand bestaande personen, en geen atomen zijn, zal het vaker noodig zijn, de volledigheid der inlichting te beperken, dan in de groote steden. En in geval van dood door abortus provocatus (gesteld, dat er geen ernstige redenen zijn om de justitie *niet* erin te mengen, behoeven wij alleen geneeskundige, en geen criminologische diagnoses te stellen: peritonitis, sepsis, bloeding. Als de Wetgever maar geen nieuwe zonden begaat tegen art. 5 der wet van 1 Juni 1865, gelijk hij er een begaan heeft in art. 109 der Ongevallenwet 1921 (zie Jaarg. 1921, II, No. 20), kunnen wij het met dat artikel best stellen, en blijkt het, dat wij zeer goed kunnen spreken en zwijgen tegelijk.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE KINDERSTERFTE IN FRANKRIJK.

Op blz. 183 (No. van 14 Juli j.l.) neemt u onder het hoofd „De kindersterfte in Frankrijk” een mededeeling van prof. WALLICH te Parijs over, waarin geboortecijfers voorkomen, die toch werkelijk naar niets gelijken. Dat de geboorte van Frankrijk per 10000 inwoners niet $\frac{1}{15}$ tot $\frac{1}{20}$ van die in andere landen *kan* zijn, is toch zonder meer voor iedereen duidelijk; dan zouden er immers geen zuigelingen meer te zien zijn!

Uit de officieele publicaties der in Uw mededeeling genoemde landen blijkt, dat de geboorte per 10000 inwoners was in:

	Duitschland	Engeland	Oostenrijk	Frankrijk.
1913	285	241		191
1920	268	255	231	213
1921	261	224	236	207
1922		206		194

Uit welke bron prof. WALLICH zijn cijfers heeft geput, heb ik niet kunnen ontdekken; hij moet iets anders hebben bedoeld dan de geboorte per 1000 inwoners, maar wat, is mij niet duidelijk. Mijn bronnen zijn voor Frankrijk *Journal de la Société de St. Antiquité*; Duitschland: *Wirtschaft und Statistik*, uitgegeven door het Reichsamt; Engeland: *Quarterly Review of the Reg. General*; Oostenrijk: *Zeitschr. des Gesundheitsamts*.

J. H. V. ZANTEN,
Div. Bur. v. Stat. der gem. Amsterdam.